

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

27. LEDNA 2013

Z obsahu:

**Znovu se učit žasnout
nad tajemstvím
Vtělení Boha**

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. ledna 2013
- strana 2 -

**Od modela
ke kněžské službě**
- strana 4 -

**V oběť přinesli
svůj kněžský život**
PhDr. Stanislav Vejvar
- strana 6 -

**Neúnavný boj církve
ve Třetí říši**
Dr. Kurt Weiß
- strana 8 -

**Hospodářská krize v EU
se netýká zbrojního
průmyslu**
- strana 9 -

Katechismus andělů (8)
- strana 11 -

**O svolání
II. vatikánského
koncilu**
- strana 11 -

*„Ubožák však nikdy neupadne v zapomnění; naděje ponížených nikdy neztroskotá.“ (Ž 9,19)
(27. leden – Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti)*

Editorial

27. ledna je Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidství. Toto téma lze uchopit ve velké šíři. Na jednu stranu je to příklad morální velikosti statečných lidí, kteří se vzepřeli zlu, na stranu druhou jde o hrozivou ukázkou toho, kam až může zajít člověk, když se nechá zlem vést.

Když zalistujeme tímto číslem Světla, najdeme zde např. jména některých kněží, kteří se stali opravdovými hrdiny českého národa v době nacistické okupace nebo následné komunistické totality. Seznámíme se s historií zachrány Židů v Bulharsku a Rumunsku během 2. světové války – vše se dělo na přímý pokyn papeže Pia XII. Existence mnoha dokumentů o papežově pomoci mění v posledních letech pohled na dějiny.

Na druhé straně jsou však ti, kteří svou duši svěřili ďáblu. Nechceme je soudit, to právo patří Bohu, ale jejich činy nelze nazvat jinak než satanskými. Sem patří všechny zločiny proti lidské důstojnosti – nejde jen o zmrzačení těla, ale i o násilí na duchu, myšlení a citění člověka. Jaký protipól Božího plánu s člověkem! Vždyť i andělé obdivují důstojnost lidské přirozenosti, která byla Bohem stvořena.

Je alarmující, že v tak technicky vyspělé civilizaci se stále nacházejí ti, kdo se nepoučili z historie lidstva. Když si přečteme zprávu o tom, jak v Evropské unii prosperuje obchod se zbraněmi, těžko můžeme uvěřit tomu, že nejsou finanční prostředky např. na pomoc sociálně ohroženým obyvatelům tohoto evropského uskupení. Není snad i zde lidská důstojnost pošlapávána?

A přesto, že v mnoha případech můžeme sledovat vítězství satana, je zde někdo mocnější než satan, vládce nade vším – Bůh. On i v této době k sobě volá ztracené a zoufalé duše, dává jim svůj pokoj, smysl života, dává jim objevit krásu svého stvoření. Tak to vidíme i na P. Timothy, pocházejícím z Česka (str. 4).

Křesťané nemají zoufat, byl by to těžký hřích proti Duchu Svatému. Stačí celým svým srdcem uvěřit, že „je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31) Kde je víra, tam je i láska, a obráceně. Prosme o plnou sílu, která se projeví v ryzosti života a pravé oddanosti Bohu.

Daniel Dehner

Znovu se učit žasnout nad tajemstvím Vtělení Boha

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 9. ledna 2013

Drazí bratři a sestry, v této vánoční době se ještě jednou pozastavíme u velkého tajemství Boha, který sestoupil ze svého nebe, aby vstoupil do našeho těla. V Ježíši se Bůh vtělil, stal se člověkem jako my a tak nám otevřel cestu do svého nebe, k plnému společenství s Ním.

V těchto dnech zněl v našich kostelech častokrát výraz „vtělení“ Boha, vyjadřující skutečnost, kterou slavíme o Vánocích. Syn Boží se stal člověkem, jak recitujeme v *Krédu*. Co však znamená toto ústřední slovo křesťanské víry? Výraz vtělení je překladem latinského *incarnatio*. Svatý Ignác Antiochijský na konci prvního století a zvláště svatý Irenej užívali tento výraz, když rozjímali o prologu evangelia sv. Jana, zvláště o větě: „Slovo se stalo tělem.“ (Jan 1,14) Termín „tělo“ tady podle hebrejského významu znamená člověka v jeho integritě, tedy celého člověka, avšak právě z hlediska jeho pomíjivosti a dočasnosti, jeho nuzoty a nahodilosti. Tím je řečeno, že spása, kterou přináší Bůh učiněným tělem v Ježíši Nazaretském, týká se člověka v jeho konkrétní realitě a v jakékoli situaci. Bůh přijal lidský stav, aby jej uzdravil od všeho, co jej odděluje od Něho, a aby nám umožnil být v jednorozenném Synu opravdu Božími syny a nazývat Jej „Abba, Otče“. Svatý Irenej prohlašuje: „Vždyť to je důvod, proč se Slovo stalo člověkem a Boží Syn synem člověka: aby se člověk stal Božím synem tím, že vstoupí do společenství se Slovem a dostane tak božské synovství.“ (*Adversus haereses*, 3,19,1, in *KKC* 460)

„Slovo se stalo tělem“ je jedna z oněch pravd, na kterou jsme si tolik zvykli, že se nás velikost události, kterou označuje, už téměř nedotýká. Právě v době vánoční, kdy se tento výraz často vyskytuje v liturgii, jsme někdy pozornější vůči vnějším aspektům a sváteční „barvitosti“ než vůči jádru obrovské novosti křesťanství, kterou slavíme: k něčemu absolutně nemyslitelnému, co mohl uskutečnit jedině Bůh a co je přístupné pouze vírou. *Logos*, který je u Boha, *Logos*, kterým je Bůh, Stvořitel světa (srov.

Jan 1,1), skrze něhož bylo stvořeno všechno (srov. 1,3), svým světlem provázel a provází lidi dějinami (srov. 1,4–5; 1,9), stává se jedním z nich, přebývá mezi námi, stává se jedním z nás (srov. 1,14). Druhý vatikánský koncil praví: „Boží Syn lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu.“ (*Gaudium et spes* 22) Je tedy důležité znovu se naučit žasnout nad tímto tajemstvím, nechat se obestřít velikostí této události: Bůh, pravý Bůh, Stvořitel všeho, chodil našimi cestami, vstoupil do lidského času, aby nám sdělil svůj vlastní život (srov. 1 Jan 1,1–4). A učinil tak nikoli v majestátu panovníka, který si svou mocí podrobuje svět, nýbrž v poníženosti dítěte.

Chtěl bych zdůraznit druhý prvek. O Vánocích si obvykle blízcí lidé dávají dárky. Někdy to může být pouze konvenční gesto, ale obecně je výrazem sympatií, znamením lásky a úcty. V liturgické modlitbě nad dary při půlnoční mši svaté se církev modlí takto: „Bože, přijmi naše dary v této noci, kdy oslavujeme narození tvého Syna; on se stal jedním z nás, dej, ať jsme skrze něho spojeni s tebou a máme účast na tvém božství.“ Myšlenka obdarování se tedy vyskytuje v jádru liturgie a umožňuje nám uvědomit si původní dar Vánoc: V oné Svaté noci se Bůh stal člověkem, aby se stal darem pro lidi a dal nám sebe samého. Bůh učinil ze svého jediného Syna dar pro nás, přijal naše lidství, aby nám daroval svoje božství. To je ten obrovský dar. Také v našem obdarování není důležité, zda je dárek drahý či nikoli. Kdo nedokáže darovat něco ze sebe samého, dává příliš málo. Někdy se vyskytuje dokonce snaha nahrazovat srdce a darování sebe penězi, materiálními věcmi. Tajemství Vtělení naznačuje, že Bůh tak nedjednal. Nedaroval něco, nýbrž sebe sama ve svém jednorozenném Synu. Tady nacházíme vzor našeho vzájemného obdarování, protože naše vztahy, zvláště ty nejdůležitější, jsou vedeny nezištností lásky.

Dokončení na str. 13

Dnešní neděle ti staví Církev před oči skrytého Vůdce a Přítele, který tě nejen naplňuje životem a svými dary, ale který tě také bezpečně vede. Pros jej, aby se ti dal poznat, aby ti otevřel oči i srdce a naučil tě znát své cesty i svou sílu.

Jsme nyní na počátku Ježíšova veřejného působení. Připomeň si to, co předcházelo. Jestliže jsi Pána pozorně sledoval a doprovázel, neušlo ti, že od Janova křtu v Jordánu nezůstává nikdy sám. Vrátil se odtamtud *plný Ducha Svatého* a tento *Duch ho vodil pouští*. Stojíš před obdivuhodnou skutečností, že ani svrchovaný Boží Syn, skrže něhož všechno je stvořeno, si nedělá, co chce, ale podrobuje se obdivuhodnému vedení Ducha Svatého. Po vši této své usebrané přípravě u Jordánu a na poušti vrací se do své Galileje opět v *síle Ducha*. I všechny ty velké skutky, které budou nyní následovat, i slova, která budou jeho činy potvrzovat, to vše bude konat díky **síle a vedení Ducha Svatého**.

Vrací se *do Nazareta, kde vyrostl*, ale nevrací se jako dělník, který zde tolik let pracoval, nýbrž vrací se jako Boží vyslanec *plný Ducha Svatého*. Vstupuje do synagogy, *jak má ve zvyku*. Světít sobotní den se mu stalo nikoliv samozřejmým obyčejem, nýbrž samozřejmou nezbytností, protože je to místo, kde se setkává se svým Otcem Hospodinem a slovem jeho Ducha. Byl zde již nesčíslněkrát, ale poprvé veden Duchem *povstal, aby předčítal*. To, co předčítá, není náhodný text, ale slavnostní zahájení jeho velké mise. Záleží mu na tom, aby si jeho krajané a sousedé uvědomili, že k nim nepromlouvá syn tesařův, ale Pomazaný Páně.

Vyslechni si pozorně Ježíšovo programové prohlášení. To, co bylo zjevné krátce po křtu v Jordáně, když se nad ním ukázal Duch v podobě holubice, to už stále, byť neviditelně trvá: *Duch Páně je nad ním*. Všechno, co bude následovat, bude dílo tohoto Božího Ducha. Poznávej v tomto skrytém a tak málo známém Posvětiteli největšího dobrodince lidstva. V jeho síle se bude hlásat chudým radostná zvěst o příchodu Boží lásky na svět, díky jemu se dostane svobody těm, kteří strádají v nejrůznějších formách zajetí zlého Nepřítele, který je nemilosrdně deptá, znovu se otevrou oči těch, kteří pro svou duchovní slepotu nebyli schopni vidět nic z toho,

Síla Ducha

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal!

co je skutečně dobré a krásné, a kráčeji vstříc k propasti a zkáze. Po dlouhém období duchovního hladu a strádání nastane rok hojnosti, Boží štědrosti a požehnaní, *milostivé léto Páně*, které potrvá až do skonání věků. Dnes se začíná naplňovat to, co tentýž Duch Boží již před staletími oznamoval ústy proroka.

Raduj se, že ses dočkal tohoto milostivého léta, které kdysi prapředkové tak toužebně vyhlíželi, milostivého léta, které trvá ve své štědrosti a hojnosti již dva tisíce let, a že můžeš být účastníkem všech předpovězených a uskutečněných dobrodiní, která překračují všechna očekávání. Vždyť *tentýž Duch* všechny ty, kterým připravil propuštění a vrátil jim svobodu a zrak, neponechal samy sobě, ale *všechny nás dovedl ke křtu*, a tak se z nás všech *stalo jedno tělo*. Není to jakékoliv tělo, ale *tělo Kristovo*, ve kterém se dále děje všechno to, co Ježíš vyhlásil v nazaretské synagoze na počátku svého působení. *V hojnosti jsme přijali stejného Ducha*, a to nejen pro sebe, ale proto, abychom jeden pro druhého byli nástrojem *Ducha, který všechno ve všech působí*⁽¹⁾. Skrže každého z nás se chce projevat Duch, protože to je jediný způsob, *aby každý z nás mohl být užitečný*.

Je tedy nejen ve tvém zájmu, ale v zájmu prosperity celého Kristova těla, jehož jsi údem, aby ses tak jako on plně otevřel jeho Duchu a dal se vést v jeho síle. Není to věc tvých vlastních nápadů, tvé vynalézavosti a podnikavosti, jak se uplatnit a prosadit v tomto duchovním společenství, ale **síla a vedení Ducha**, který všechno ve všech působí a *vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce*⁽²⁾. Tam, kde působí Duch, tam se projevují také plody Ducha: *radost, pokoj, trpělivost, vldnost a dobrotá*⁽³⁾. Jakákoliv sebehorlivější aktivita, která nevede k radosti, pokoji a vldnosti, trpělivosti a dobrotě, není od Ducha. Uvědomuj si stále, kým jsi *pomazán* a kdo tě *naplňuje*. Tato *radost z Pána je tvoje síla*. Práce na vlastním sebezdokonalení, kterou konáš pod vedením Ducha, není určena k tvému

Liturgická čtení

1. čtení – Neh 8,2–4a.5–6.8–10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím.

Ezdráš, znalec Pisma, stál na dřevěném výstupku, který pro tento účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu – stál totiž výše než všichni lidé – a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženými rukama: „Amen, amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Pisma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebudte smutní a neplačte!“ Všechnen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. (Ezdráš) jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebudte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

Dokončení na str. 13

uspokojení, ale k užítku celého těla církve, aby ku prospěchu všech vynikly a přispěly dary a úlohy, jimiž tě Duch Boží štědre a moudře obdařil. Pros Ducha Svatého, aby tvůj duchovní život vyvedl z úzkoprse sebestřednosti a vlastního **já** k velkodušnému a štědrému vzájemnému **my**.

Ani po dvou tisíciletích neubývá bída na tomto světě. Ale nejhudší z nejhudších jsou lidé, kteří byli oloupeni o Boha. Zaslpení pýchou a žádosťovostí potřebují opět prohlédnout. Zdeptaní otročením majetku a hříšné závislosti touží po pravé svobodě. Kdo jim pomůže? Je nezbytné, aby *se údy staraly jeden o druhý*. Vždyť bolest a strádání jednoho údu musí cítit *všechny ostatní údy*.

Duchu Posvětiteli, přetvoř mě podle svého obrazu, *ať se ti líbí slova mých úst i smýšlení mého srdce, Pane můj, má skálo, Vykupiteli můj!*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Kor 12,6; ⁽²⁾ tamt. 12,11; ⁽³⁾ Gal 5,22;

⁽⁴⁾ resp. žalm 19

Od modela ke kněžské službě

Otec Timothy byl světák, který toužil po pozornosti, miloval ženy, pracoval jako model a nic nechtěl vědět o církvi. Jak došlo k tomu, že je dnes knězem, se dočtete v následujícím svědectví.

Narodil jsem se v Česku v nevěřící rodině. Poprvé jsem se dozvěděl o katolické církvi v době komunismu, v době totality. Mnohé věci mi připadaly směšné, církev pro mě znamenala jen nějakou budovu.

Církev mi připadala jako něco pro zasmání

Jednou jsem šel kvůli přítelkyni na půlnoční mši. Šli jsme z diskotéky a bylo to pro mne šokující. Přítelkyně mi vyprávěla, že je to báječné, že se zpívají křesťanské písně, atmosféra je nádherná. Já jsem ale viděl jen jednoho starého dědu, který vstával, sedal si, neustále prováděl něco s rukama, vyprávěl o věcech, které jsem nechápal. Neslyšel jsem žádné vánoční písně. S nějakou skupinou mládeže jsem šel na mši pro mládež – ale začal jsem se smát a smál jsem se až do konce mše. Nějaké babičky mě chtěly vyhodit z kostela. Další rok jsem chtěl jít znovu, abych se zase o něco víc pobavil. Ale najednou tam nebylo nic, čemu bych se mohl zasmát. Byla to nuda. A tak jsem na mši nechodil.

Ukončil jsem základní školu a učil se zedníkem. Jednoho dne jsem šel na poutní místo Velehrad, kde byli uctíváni svatí Cyril a Metoděj. Krátce předtím toto místo navštívil papež Jan Pavel II. a zanechal tam svůj kříž. Hluboce se mne to dotklo a já jsem poprosil svoji přítelkyni, aby mě naučila Otčenáš.

Po škole jsem pracoval jako stavební mistr a působil na dvou stavbách – na pivovaru a na kostele. Když jsem procházel kostelem, tak mě přitahovaly sochy a najednou jsem uviděl zajímavý paradox – mladého kněze! Řekl jsem: „O.K., přijdu zase o Vánocích na půlnoční mši.“ Líbilo se mi, že to byl úplně nový vztah. Tam jsem poznal do určité míry církev, kde byl Kristus skutečnou postavou. Někým, kdo žil na této zemi.

Tak to dál nepůjde!

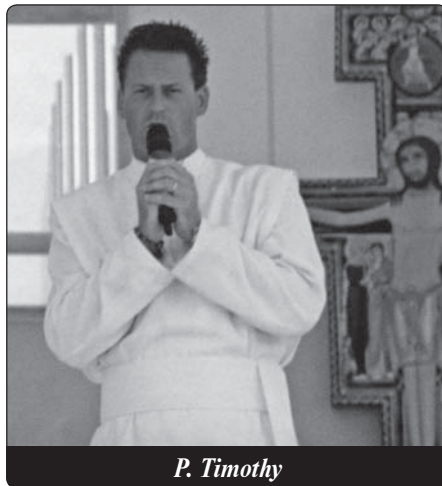
Pak jsem měl nastoupit na vojnu a řekl jsem: „Pokud se mi na vojně zalíbí, tak se do civilu nevrátím!“ Podařilo se mi dokon-

ce dostat se k hradní stráži. Chtěl jsem se zviditelnit. Dříve jsem hrával hokej, a tak mě ve městě všichni znali. S dívkami jsem nikdy neměl problémy. Vždycky o mě projevovaly velký zájem. Během základní vojenské služby se mi to tak zalíbilo, že jsem tam chtěl zůstat, a proto jsem s nimi uzavřel smlouvu. Stal jsem se velitelem, a děvčata jevila ještě větší zájem. Našel jsem si přítelkyni a rozhodl se, že se s ní ožením. Ale její matka řekla, že si má vzít obchodníka, ne vojáka, a tak jsme se dohodli, že budeme jen společně žít a vezmeme se teprve později, až získá diplom. Za čtrnáct dní se se mnou rozešla. Řekl jsem si: „Tak to v mém životě dál nepůjde!“

Stal jsem se katolíkem, abych se mohl oženit s křesťankou

Chtěl jsem ženu, která bere manželství vážně. A protože jsem věděl, že takové manželství mají pouze křesťané, rozhodl jsem se získat svátost křtu, abych se mohl oženit s křesťankou. Jen proto jsem se nechal pokřtít! Chodil jsem na hodiny náboženství a dostal konkrétní odpovědi na své otázky. Opravdu jsem přijal Krista.

Půl roku po svém křtu, když jsem jel na Slovensko, uslyšel jsem v autobusu vnitřní hlas: „Chci, abys byl knězem!“ Řekl jsem: „To je blbost. Jsem pokřtěn jen proto, že se chci oženit!“ Neustále jsem se snažil zatlačit tento hlas do pozadí – celé dva roky. Nechtěl jsem nic slyšet!

P. Timothy

Mezitím mě přivedly dvě dívky k modelingu. To se mi velmi líbilo. Opět o mne měly dívky velký zájem. Jako model jsem se neustále předváděl na přehlídkových molech a vůbec pro mne nebylo žádným problémem nežít v čistotě tak, jak by měl žít každý křesťan. Ale časem začalo promlouvat mé svědomí: „To není dobré, to není správné!“ Věděl jsem, že musím něco změnit. Chtěl jsem najít ženu, která by se mnou chtěla skutečně žít. Pak jsem opět zaslechl vnitřní hlas, který byl tentokrát mnohem silnější: „Chci, abys byl knězem!“

Bylo to tak povrchní!

Jednou, když jsem jako model přecházel po molu, tak jsem jedním uchem poslouchal rozhovor o Bohu, druhým uchem jsem poslouchal, co o mně říkají dívky. Myslél jsem si: „To je nemožné, mluví pouze o mém zevnějšku!“ A řekl jsem si: „Takhle to dál nepůjde, je to tak povrchní!“ To bylo naposledy, co jsem jako model vystupoval na přehlídkovém molu. Začal jsem studovat na policejní akademii. Tím jsem se dostal k prezidentské gardě na Pražský hrad a dostal vyšší funkci.

Můj nadřízený si přál, abych dostal ještě vyšší šarži, ale to jsem nechtěl, neboť jsem měl takové služby, že jsem šel do práce pětkrát nebo sedmkrát za měsíc. Dělal jsem si, co jsem chtěl. Chodil jsem na diskotéky, na party, bavil jsem se. Když jsem ale ukončil policejní akademii, bylo mi řečeno, že dostanu automaticky vyšší šarži a vyšší funkci.

Jel jsem na Slovensko za jedním knězem a řekl jsem mu o svých dvou vnitřních hlasech. O jednom hlasu, který mě vede k manželství, o druhém hlasu, který mě povolává ke kněžství. Rozhodl jsem se, že budu dálkově studovat teologii. Ale pak jsem měl sen: byl jsem u pátera karmelitána u zpovědi, on měl hnědý hábit a já bílý. Pro mě to bylo znamením, že se mám stát knězem. Promoval jsem na policejní akademii. Jeli jsme autem a já uviděl norbertinského pátera. Mé srdce začalo divoce bít. Za čtrnáct dní jsem jel opět touto ulicí a tentýž norbertinský otec šel po ulici ještě s jedním. Ten večer jsme měli na Hradě promoční oslavu.

Byli jsme v půvabné klášterní pivnici. Když jsem mluvil s majitelem restaurace, řekl: „Ten abbé je super chlap.“ Ptal jsem

se: „Jak to? To je klášter?“ – „Ano, to je klášter!“ Rozhodl jsem se, že po prázdninách si klášter půjdu prohlédnout.

Stanu se knězem!

O prázdninách jsem jel s přítelkyní do Řecka. Vychutnal jsem si to! Ale v Řecku sotva najdete nějaký katolický kostel. Chtěl jsem se vyzpovídat, protože jsem provedl mnoho hloupostí, ale nebylo nikoho, ke komu bych mohl jít. Tak jsem si vzal nafukovací matraci a šel na moře. Tam jsem se zachytil za bójku a modlil se. Vyprávěl jsem Bohu o všem, co jsem ve svém životě učinil dobře či špatně. A zde jsem se rozhodl: „Stanu se knězem!“ Vrátil jsem se zpět na pláž a řekl o tom své přítelkyni. Moje přítelkyně řekla: „Ty ses zbláznil!“ Zeptal jsem se: „Proč?“ Řekla: „Cos dělal tak dlouho na moři?“ Odpověděl jsem: „Modlil jsem se.“ Zeptala se mě: „Cože? Tolik hodin?“ Odvětil jsem: „To nebylo tak dlouho.“ Ve skutečnosti to byly čtyři hodiny.

Vím, že budeš šťasten!

Když jsem se vrátil domů, vydal jsem se do kláštera, a když jsem se přišel do kostela, začala mše svatá. Když kolem mě procházeli s Eucharistií, připadalo mi, jako by to byl nebeský andělský sbor.

V tom okamžiku jsem věděl: „To je tvé místo!“

Po jedné cestě do Říma jsem dal výpověď v práci a šel do kláštera. Můj krok byl opravdu krokem víry. Musím říci, že jsem nikdy neznal základní věci víry. Moji bratři v klášteře říkali např. monstrance, a já jsem vůbec nevěděl, co by to mělo být. Tak jsem se opět ptal: „Jsem na tom správném místě?“ Ale Bůh mě vedl a na vše mi řekl: „Pokud sám nevíš, jsi můj.“

V jednu chvíli jsem se chtěl vrátit zpět ke své rodině. Do kláštera jsem vstoupil krátce po operaci svého otce – měl rakovinu. Nechtěl jsem mu to ale říci, aby se mu ještě nepřitížilo. Když jsem to řekl své mamince, začala plakat. Prosil jsem ji, aby to neříkala mému otci, ale když jsem byl v práci, tak mu vše řekla. Když jsem přišel domů, tak mě zavolal k sobě. Můj otec byl nevěřící, ale překvapil mě. Řekl: „Nesouhlasím s tím, ale zakazovat ti to nebudu. Vím, že budeš šťasten!“ Jsem rád, že jsme o tom tehdy mluvili, neboť tři týdny nato otec zemřel. Moje matka řekla: „Nedívej se na to, co jsi byl dosud ve svém životě, běž tam, kam tě srdce táhne.“ Šel jsem tedy do kláštera a líbilo se mi tam. Byl jsem vysvěcen na jáhna – a poprvé se dostal na festival mládeže do Medžugorje.

Nejkrásnější okamžiky mého života

Když jsem měl být vysvěcen na kněze, domluvil jsem se se svým opatem, že mi dovolí podniknout pěší pouť do Medžugorje. Nejprve mi to schválil, pak se rozhodl jinak. Ale když jsem slavil třicáté páté narozeniny, směl jsem jít pěšky do Medžugorje. Cestou jsem se modlil nepřetržitě růženec. Protože jsem měl hole, nemohl jsem počítat perly růžence, ale věděl jsem, že co dva kilometry bylo ukončeno jedno tajemství. Tak jsem se modlil celou cestu a v této tichosti jsem našel jednotu s Bohem. Byly to nejkrásnější okamžiky v mém životě. Tím má víra ještě zesílila. Nevěděl jsem totiž, kde budu cestou nocovat, ale blahoslavená Panna Maria mě vedla a já jsem věděl, že Duch Svatý a andělé byli se mnou. Lidé na ulicích se mě neustále vyptávali, kam jdu, a já jsem jim vyprávěl. Všichni byli šťastni a neustále mi opako-

Nejnavštěvovanější mariánská poutní místa

Do baziliky Naší Paní od Neposkrvněného Početí v Aparecidě v loňském roce přišlo více než 11 milionů věřících. Informuje o tom Brazilská biskupská konference a dodává, že Pannu Marii – Královnu Brazílie tak přišlo uctít o 200 000 věřících více než v předchozím roce. Aparecida je jednou z nejnavštěvovanějších svě-

tových mariánských svatyní. Počtem poutníků ji překoná mexická bazilika Matky Boží z Guadalupe, kam ročně putuje až 20 milionů lidí. Nejznámější evropské mariánské poutní místo Lurdy každoročně navštíví 6 milionů poutníků.

Podle České sekce Vatikánského rozhlasu

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ÚNOR 2013

Všeobecný: Aby se rodinám přistěhovalců, zvláště matkám, dostávalo v jejich těžkostech podpory a doprovázení.

Misijní: Za národy, které prožívají válečné konflikty, aby se jim otevíraly cesty k vytváření pokojné budoucnosti.

Úmysl našich biskupů: Aby všichni, kdo přijali úkol hlasatelů evangelia, horlivě a věrně plnili své poslání.

vali, že se za mne budou modlit. Nikdo se mnou ve skutečnosti nešel, ale všichni byli v duchu se mnou. To byla nejkrásnější příprava na zpověď. V Medžugorje jsem byl u svátosti smíření. A tady jsem pochopil, kolikrát ke mně Matka Boží promlouvala v mém životě. Definitivně mi vše řekla v Medžugorje.

Volám vás všechny, připravte se na zpověď, ztíste se tak, aby k vám mohl promluvit Bůh. Ví, co nám chce ukázat, abychom mohli přijmout pravdivě svátost smíření. Vyměnil jsem meč za růženec. Modlitba růžence, pokud se modlíme srdcem, opravdu pomáhá k tomu, aby člověk poznal svůj život. Nebojte se vy, kteří jste se růženec ještě nemodlili. To je pořád jen opakující se modlitba – je to způsob pozorování, abyste všechno prožili v Boží nádhře.

Dnes stojí před vámi člověk, který byl velikým hříšníkem. Jen víra nám pomáhá, abychom se mohli změnit, musíme se pouze otevřít. Zůstávejte na cestě, která vás dovede až sem, neboť zde Matka Boží rozprostřela svůj ochranný plášť a dovede nás všechny ke svému Synu.

Z Medžugorje aktuell 91/2012
přeložila -sš-

V oběť přinesli svůj kněžský život

V čase politických a mediálních útoků na církve, jíž je mj. podsouvána nedostatečná sounáležitost s českým národem, je jako odpověď na tyto urážky vhodné připomenout, jakou úlohu sehrál katolický klérus v období vážných zkoušek našeho národa.

Jako by krátce po politickém obratu roku 1989 kdosi odpočítal několik vteřin hájení, kdy se církve směla jakžtakž svobodně nadechnout, aby se na ni vzápětí spustil nový hon, tentokrát ne kvůli jejímu odporu proti „pokrokové“ marxistické nauce a praxi, nýbrž kvůli údajné církevní nmodernosti, neliberálnosti a neschopnosti kývnout na bezuzdnost kultury smrti. Nejnovějším protiklerikálním hitem je barvitě vykreslovaná hamižnost církve a hlad po majetku, ze kterého byla Církve protizákonně vyhnána a který mnohdy léta chátral ve státním vlastnictví (viz mnoho dříve prosperujících klášterů, zdevastovaných Čs. lidovou armádou a dalšími institucemi komunistického režimu).

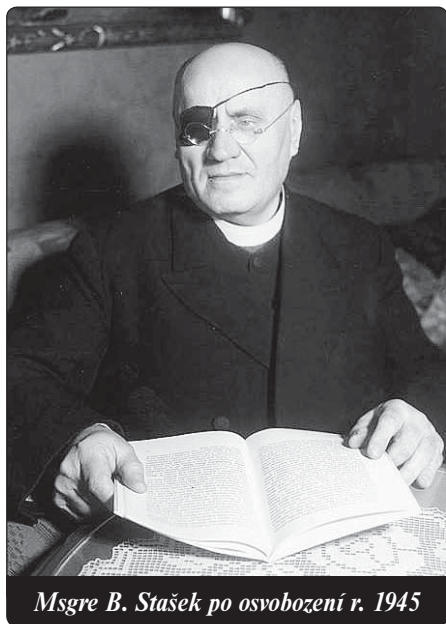
Opět jsou potřeba pastýři, kteří budou hájit Boží práva ve společnosti, svůj lid vzdělávat a chránit proti bludům a útokům na lidskou důstojnost a svobodu. Kde se tito dnešní muži, jimž se dostalo zvláštních milostí a svátosti kněžství, mají inspirovat? Kde mají brát příklad? Učebnicově se skloňují jména kněží – národních buditelů, Františka Sušila, Václava Svatopluka Štulce či Jana Valeriána Jirsíka a dalších, na něž se mohou upírat zrak jejich současných pokračovatelů. Snad kvůli značné časové propasti,zející mezi obrozeneckým 19. stoletím, kdy víra byla ještě samozřejmostí, a permanentním napětím, skepsí a úpadkem autority 20., resp. 21. století, v němž svůj učitelský, pastýřský a obětnický úřad vykonávají dnešní služebníci oltáře, mohou se zdát buditelské kněžské osobnosti dnešním duchovním odtažitě. Tyto starší vzory si tudíž vyžadují hlubšího studia, aby vyšlo na povrch, že oni hájili tytéž neměnné principy a duchovní jistoty Božího lidu jako všechny pozdější kněžské generace.

Z přirozených historických příčin jsou možná instruktivnějším a názornějším příkladem kněží 20. století, konfronto-

vaní s povědomými ateistickými myšlenkovými proudy a moderními politickými totalitami nacismu a komunismu. Zvukným reprezentantem této periody je zcela jistě P. Augustin Schubert (1902–1942), převor pražského augustiniánského konventu, mimořádný kazatel a vzdělávatel prvorepublikové středočeské Orelské župy Pospíšilovy v Praze.

Převor A. Schubert se po okupaci roku 1939 netajil svými protinacistickými názory, které zcela otevřeně hlásal z kazatelny. Krátce po okupaci pomnichovské Československé republiky byl v srpnu 1939 okupačními úřady na nedlouho zadržen kvůli nařčení z urážky německé branné moci. Nedbal na varovné signály a pokračoval ve svých kázáních. Další uvěznění už mělo fatální důsledky a znamenalo počátek jeho mučednické pouťi. Ani v koncentračním táboře v Sachsenhausen-Oranienburgu nerezignoval na svoji pastýřskou úlohu. V krutých táborových podmínkách obětavě posiloval vězně české vysokoškoláky. Smrt nalezl v červenci 1942 v německém koncentračním táboře v Dachau. Důvodem byla otevřená tuberkulóza a srdeční selhání.

V řadě obětí protinacistického odboje stojí vedle P. A. Schuberta dlouhý zástup našich katolických kněží, kteří se rozhodli sloužit svěřenému lidu a nikdy jej nepustit. Těch, kteří se nesmířili s okupací, útlakem českého národa a prosazováním

Msgr. B. Stašek po osvobození r. 1945

Antonín hrabě Bořek-Dohalský, kanovník metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze

nacistické novopohanské ideologie, bylo mnoho. Svými skutky si mnohdy vysloužili kruté pronásledování i nejvyšší tresty. Takovou oběť přinesl i arcibiskupský kancléř a kanovník svatovítské kapituly Antonín hrabě Bořek-Dohalský z Dohalic (1889–1942), který během mnichovské krize v září 1938 podepsal prohlášení české a moravské šlechty o věrnosti republice a po okupaci pomáhal odbojářům. Tento vlastenecký prelát a šlechtic pocházející z Chodska, který byl po smrti pražského arcibiskupa Karla Kašpara roku 1941 považován za jeho možného nástupce, byl za heydrichiády 5. června 1942 zatčen během mše svaté, kterou osobně celebroid. Byl internován nejdříve v Terezíně a posléze deportován do Osvětimi, kde nedlouho po příjezdu v důsledku nelidského zacházení umírá.

Kanovník Bořek-Dohalský si nevybíral ani vysoké církevní posty, ani nestál o to, být za každou cenu národním mučedníkem. Obojí však přijal a zůstal věrný až do konce. Jakými vlastnostmi oplýval tento český vlastenecký duchovní, nám ukazuje vzpomínka jeho přátel otiskovaná v poválečné Lidové demokracii, deníku Československé strany lidové: „Základními prvky povahy pana kanovníka byly dobrota srdce a skromnost, které osvětlovaly celou jeho osobnost a přispívaly

Kniha *Pius XII. a holocaust* v muzeu Yad Vashem

V jeruzalémském památníku obětí holocaustu Yad Vashem se začala prodávat kniha *Pius XII. and the Holocaust. Current state of research* (Pius XII. a holocaust. Aktuální stav bádání. Česky dosud nevyšlo, pozn. red.). Svazek o téměř 300 stranách je věrným přepisem odborné diskuse, která proběhla za zavřenými dveřmi na stejnojmenném vědeckém sympoziu, organizovaném muzeem Yad Vashem v březnu 2009. Výsledkem debaty založené na konfrontaci dobových dokumentů i nejnovějších výzkumů byla

změna znevažujícího nápisu v památníku u fotografie Pia XII. Svatý stolec opakovaně protestoval proti označení papeže za mlčícího spoluvinníka vyhlazování Židů. Zmíněná kniha potvrzuje humanitární aktivity katolické církve, konané na přímý popud Pia XII. Další konference o dosud nezodpovězených otázkách se konala opět za zavřenými dveřmi na pařížské Sorbonně v listopadu minulého roku.

*Podle České sekce
Vatikánského rozhlasu*

jeho důstojnosti. Býti nenápadným, utajeně prokazovat dobro, nevidět nikoho trpět, každému pomoci bylo jeho ustavičnou snahou. Jeho nenáročnost byla tak veliká, že když se stal arcibiskupským sekretářem, neměl ve svých plánech do budoucna jiné touhy, než stát se jednou děkanem ve Staré Boleslavi, kteréžto místo ho svou idyličností nejvíce lákalo. Vysoká církevní hodnost našla si jej později sama, znajíc jeho ušlechtilost a vznešenost.“

V každém moderním osudovém konfliktu se kněží stavěli – leckdy velice hrdině – po bok svého národa. Nejinak tomu bylo i za 2. světové války. Na aktuálnosti nabývají jejich oběti zvláště při Dni památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti (27. ledna). Jen za 2. světové války bylo do německých koncentračních táborů a věznic odvečeno na 260 českých kněží, 58 jich tábory vůbec nepřežilo, 8 z nich došlo při své křížové cestě na popraviště a 7 zemřelo po osvobození. Celkem 371 českých kněží bylo různým způsobem pronásledováno během nacistické okupace. To nejsou zanedbatelná čísla pro českou a moravskou církevní provincii, o to více, že se často jednalo o příslušníky intelektuální elity české katolické církve. Mezi vězněnými byli např. rektor pražského semináře a poválečný pražský arcibiskup ThDr. Josef Beran, homiletik, romanopisec a farář z Pelhřimova Msgre František B. Vaněk, vyšehradský kanovník a předseda předválečné české zemské Československé strany lidové Msgre Bohumil Stašek, generál duchovní služby v armádě P. Metoděj Kubáně, významný redemptoristický teolog P. Josef Konstantin Miklík, zakladatel kněžské nemocenské pokladny P. Ferdinand Chýlek a mnoho dalších věhlasných i prostých venkovských kněží.

Tito silní a pevní duchovní dokázali posílit svoje farníky, kteří díky nim zůstali pevní ve svém přesvědčení a spravedlivém boji a nezdali Boha ani vlast. Kněží šli příkladem, ačkoliv cenou za jejich činy často byla vězeňská šibenice, gilovina v pražské sekýrárně nebo odsouzení do koncentračního tábora s osudovou značkou R. U. (Rückkehr unerwünscht – návrat nežádoucí). Počinání českých kněží v čase německé okupace je třeba stále připomínat, aby si zvláště jejich dnešní pokračovatelé brali náležitý příklad odvahy

a hrdinství a nepodléhali soudobým nepřátelům církve a jejich mediálním útokům a pomlouvačným kampaním. Vždyť lživý článek v celostátním tisku (otištěný na objednávku nebo psaný z ignorantské neznalosti) přece nezpůsobí takovou bolest jako brutální výslech na gestapu, jež muž byli podrobeni mnozí naši katolíci kněží i laici pro věrnost Církvi a vlasti.

Faktem zůstává, že tito kněží, kteří se v koncentračních táborech setkávali často s vězněnými českými komunisty, si získali nejen palmu mučednictví, ale také vydobyli české katolické církvi nesmírnou prestiž z aktuálního politického i trvalého historického hlediska. Po únoru 1948 a uchopení vlády komunisty ne-

byla jména mučedníků Msgre B. Staška nebo Fr. B. Vaňka aj. oficiálně připomínána, ale v jistém slova smyslu požívala tiché úcty a ani vládní ideologická mašinérie si nedovolovala jejich mučednickou památku hanět. Jistě to bylo také díky osobní zkušenosti mnohých bezvěrců s kněžími, kteří ve vězeních a koncentracích obětavě podporovali své bližní, aniž by se ohlíželi na jejich politickou příslušnost nebo náboženské vyznání.

Je dějinnou ironií, že mnozí kněží, kteří prošli německými koncentračními tábory, byli za svou věrnost Kristu a jeho církvi po r. 1948 znovu odsouzeni, tentokrát do komunistických věznic a lágrů. Nesvobodu internace dlouhá léta zakoušeli pražský arcibiskup, pozdější kardinál Josef Beran nebo litoměřický biskup Štěpán Trochta, oba bývalí vězňové nacistických koncentračních táborů. Po německých káznících putovali do bolševického žaláře také katecheta, orelský vzdělavatel a krajský předseda ČSL v Plzni P. Josef Limpouch nebo přední katolický publicista P. Jan Strakoš.

Kněžská práce a oběť pro národ jsou historickou skutečností, kterou lze bez problémů ověřit a dokázat. Se školometskou snadností na ně můžeme poukazovat, ale hůř jejich příkladu následujeme – ne snad v nevyhnutelném přijetí mučednické palmy, ale spíš v jejich každodenní rozhodnosti a důslednosti ve věcech víry. Pro nás laiky zůstávají kněží-mučedníci lidmi hodnými zbožné vzpomínky a povzbudivé úcty, pro posvěcené osoby jsou však něčím více: vzorem k osobnímu kněžskému následování.

*Rektor pražského semináře a poválečný
pražský arcibiskup ThDr. Josef Beran,
r. 1965 jmenovaný kardinálem*

Neúnavný boj církve ve Třetí říši

Záchrana Židů v Bulharsku a Rumunsku

To, jak neúnavně bojovala katolická církev v průběhu nacistické vlády za záchranu Židů, je stále dosti neznámé a často vědomě zamlčované. Ve svém příspěvku řady „Církev a Židé“ pojednává teolog Dr. Kurt Weiß o zasazení se církve za Židy v Bulharsku a Rumunsku.

Poukazuje na mimořádné úspěchy a přesvědčivě dokazuje, že jenom v těchto dvou zemích asi 300 000 Židů, kteří byli určeni k vyhlazení, vděčí za své přežití intervencím katolické církve. Podobně jako v Maďarsku bylo také zde rozhodující angažování příslušného papežského nuncia. Byl to Andrea Cassulo, který stejně jako maďarský nuncius Angelo Rotta byl památkem holocaustu Yad Vashem přijat do seznamu „Spravedlivých mezi národy“.

Zachráněno 50 000 bulharských Židů

Bulharský komisař Alexander Belev, pověřený Němci deportací Židů, předložil v roce 1943 králi Borisovi dva alternativní plány. V prvním navrhoval deportaci všech Židů do Polska. Ve druhém se přimlouval pro evakuaci všech Židů z hlavního města na venkov. Samozřejmě se král rozhodl pro druhý plán. V Berlíně prohlásil král ministru zahraničí Joachimu von Ribbentropovi, že potřebuje Židy na stavbu silnic.

Královská rodina byla zahrnována prosbami apoštolského legáta v Sofii, Giuseppa Mazzoliho, a dřívějšího nuncia Angela Roncalliho, pozdějšího papeže Jana XXIII., aby se zastala Židů. Mazzoli byl zpovědníkem královny Johanny. Přimlouval se u ní a prosil za ovlivnění krále, aby odvrátil zavlečení Židů. Mazzoli předal královně prosebný dopis 600 židovských žen, jejichž muži byli deportací ohroženi. Královna četla petici se slzami v očích.

V Istanbulu se dověděl Roncalli o plánovaných opatřeních nacistů. Okamžitě odeslal telegram králi Borisovi.

Kroky Roncalliho a Mazzoliho, které byly vedeny ve smyslu nařízení Vatikánu,

měly úspěch, král zabránil deportaci do Polska. Život 50 000 Židů byl zachráněn.

V Rumunsku přežilo 250 000 Židů

V pohledu Raula Hilberga bylo Rumunsko kromě Německa jedinou zemí, která provedla všechny kroky od registrace Židů až po jejich zavraždění. Potom, co se Rumunsko v červnu 1941 spojilo ve válce proti Rusku s Němci, došlo k mnoha masakrům Židů a k zavlečení do Transistrie. Přesto mohly být více než dvě třetiny všech Židů v Rumunsku zachovány při životě.

Po dlouhé dva roky, když už byla deportace rumunského židovstva rozhodnuta a měla být prováděna, nás zachraňovala vysoká mravní autorita nunciova... Byl tak vynikající, že se deportace nemohly konat...

Papežský nuncius Andrea Cassulo se pokoušel nejprve zachránit pokřtěné Židy. Ale německý důstojník SS Gustav Richter přiměl vládu Iona Antonescu, aby vydala zákon zakazující Židům změnu náboženství. Vatikán vícekrát protestoval.

Nakonec slíbila rumunská vláda, že dodrží konkordát a že budou těm Židům,

Za přítomnosti říšského ministru zahraničí Ribbentropa přijal 10. dubna 1941 Adolf Hitler v Mnichově rumunského diktátora, generála Iona Antonescu k několikahodinovému rozhovoru

Papežský nuncius Andrea Cassulo

kteří chtějí přestoupit na katolickou víru, zachována všechna práva.

Když byla situace 350 000 Židů stále zoufalejší, obrátila se královna Helena nejprve na nuncia Cassula a potom na šéfa vlády Iona Antonescu s prosbou o pomoc pro deportované. 20. října 1941 mluvil nuncius s ministrem zahraničí Mihaiem Antonescu a zasadil se také za Židy, kteří nekonvertovali. Ministr přislíbil, že se s nimi bude zacházet milosrdně. V srpnu 1942 si policie opatřila seznam jmen těch, kteří přestoupili ke katolické církvi, a kněží, kteří se zúčastnili na tomto opatření. Na podzim 1942 bylo opět započato s deportacemi do Transistrie. Nuncius hněvivě protestoval, ale bez úspěchu.

Na prosby vrchního rabína Dr. Alexandra Safrana předal nuncius Cassulo informační materiál v Římě. Následně vydal Vatikán memorandum o nelidských podmínkách, za nichž byly odvečeny křesťanské a „neobrácené“ osoby.

Také zprávy očitých svědků jasně uvědomily Vatikán. V nich byly popsány epidemie, hlad, kruté výprasky a vraždy na deportovaných.

Po víceroch intervencích Cassulových u rumunské vlády potom deportace přestaly a nuncius směl navštívit židovské tábory v Transistrii v roce 1943. Byl to úspěch, že několik set židovských sirotek smělo vycestovat do Palestiny. Proti jejich příjezdu do Palestiny protestoval muftí (nejvyšší muslimský duchovní) z Je-

Hospodářská krize v EU se netýká zbrojního průmyslu

Přestože sousloví „hospodářská krize“ se skloňuje ve všech pádech, některým sektorům se krize zcela vyhýbá. Jedním z nich je evropský zbrojní průmysl. Po přechodném útlumu před dvěma lety licence na vývoz zbraní ze zemí Evropské unie v roce 2011 naopak vzrostly o 18,3 procenta a objednávky překonaly částku 37 a půl miliardy euro. Zbraně a vojenský materiál se předloni exportovaly do nejkonfliktnějších oblastí naší planety – na Blízký východ a do Asie, zatímco vývoz do USA polevil, píše pro italský webový portál *unimondo.org* Giorgio Beretta, analytik organizace *Rete Disarmo* (Síť odzbrojení).

Data o zbrojním exportu vyplývají ze XIV. výroční zprávy o kontrole vývozu vojenských technologií a zařízení, kterou vždy v závěru roku – vloni to bylo 14. prosince – publikuje Evropská unie. A to v naprosté tichosti – bez jakékoliv tiskové konference, oficiálního prohlášení evropských institucí či mediálního zájmu. Evropské vlády si nepřejí zveřejněním více než 400stránkového raportu budit příliš pozornost.

Důvodů je několik – zpřístupněné údaje jsou v prvé řadě zastaralé. Prosincová zpráva uvádí počty vývozních licencí a konkrétních dodávek zbraní za rok 2011. Jak vidno, bruselským úředníkům trvá celý rok, než dájí dohromady čísla z jednotlivých národních relací. Se zprávami o vývozu brambor či řepy jim to obvykle jde poněkud rychleji, poznamenává italský analytik. Navzdory tak pečlivému dlouhodobému zpracování jsou předložené údaje nekompletní. Z nepatrné poznámky na osmé stránce raportu se totiž dozvídáme, že „některé státy nemohly dodat údaje“ o skutečném objemu svého zbrojního exportu. Nejde přitom o okrajové výrobce – kromě Belgie, Dánska, Polska, Řecka či Irska data nedodaly Německo a Velká Británie, tedy dva z nejvýznamnějších světových vývozců zbraní. Po čtrnácti letech od přijetí příslušných evrop-

ských směrnic nelze uvěřit, že by tyto státy ještě měly „technické potíže“ s katalogizací zbraní. Jejich vlády navíc musí předkládat detailní výroční relace svým parlamentům. Evropská unie se chce spíše vyhnout choulostivému porovnávání zbrojního exportu různých členských států a jeho sporných destinací, píše Giorgio Beretta.

Hlavním zákazníkem evropských zbrojovek se v roce 2011 stala Saúdská Arábie. Členské státy EU do pouštního království vyvezly zbraně za více než 4,2 miliardy euro. Za druhým největším nákupcem nemusíme chodit příliš daleko – Spojené arabské emiráty nakoupily za 1,9 miliardy euro. Evropské země si touto vítanou směnou alespoň zaplatí účty za elektřinu. Není tudíž náhodou, že navzdory lidovým hnutím na severu Afriky byl autorizován vývoz do států s rozsáhlým nerostným a energetickým bohatstvím, jako jsou Alžírsko (815 milionů euro, více než polovina z Itálie) či Maroko (355 milionů euro, zejména z Francie). Vzhledem k násilným střetům však překvapují vývozní licence do Egypta (303 milionů euro), Tuniska (16,5 milionů euro) a dokonce do Libye. Na ni přitom bylo v roce 2011 uvaleno zbrojní embargo. Přesto sem z Evropy putovaly zbraně za 34 milionů euro, z toho téměř polovina francouzských.

Evropská unie obchoduje se zbraněmi také v asijských ohniscích napětí – v Indii (1,5 miliardy euro) a Afghánistánu. Posledně jmenovaná země, která se doposud nachází pod částečným zbrojním embargem, přitom v předloňském roce dovezla rekordní objem vojenského vybavení v hodnotě téměř půl miliardy euro (465 milionů). Větší část těchto dodávek (za 346 milionů euro) se přitom v bruselských tabulkách halí pod všeobecnou kolonku „energetický materiál“, původem z Estonska, uzavírá analytik italské organizace „Síť odzbrojení“.

*Podle České sekce
Vatikánského rozhlasu*

ruzaléma 13. května 1943 u německého ministra zahraničí Ribbentropa.

V únoru 1944 apeloval vrchní rabin Isaac Herzog z Jeruzaléma, oklikou přes Roncalliho, v Istanbulu na Cassula, aby zavlečeným pomohl, byli totiž ohroženi navráťivšími se německými vojsky. Nuncius Cassulo předal ministerskému předsedovi Antonescu tři po sobě jdoucí protestní noty. Ten skutečně stáhl deportace z frontové linie.

Papež Pius XII. jako pomoc pro Židy v Transistrii poslal 5. února 1944 rumunské židovské radě finanční dar 1 350 000 lei. To byl varovný signál antisemitské vládě a posílil odpor proti rumunským Židům. Krátce po svátku Pesach v roce 1944 poslal papež ještě jeden dar. Německý jezuita P. Robert Leiber, osobní tajemník Pia XII., o tom napsal: „Papež zaujal v tuto dobu jednoznačné stanovisko vůči Židům. Daroval v jejich prospěch veškerý svůj soukromý majetek... Pius XII. dal to, co jako Pacelli zdědil sám po své rodině.“

Za velkodušný dar papeže poděkoval rumunský vrchní rabin Dr. Safran s hlubokou vděčností ve svém dopisu nunciu Cassulovi. Rumunští Židé nikdy nezapomněli na velkodušnou podporu trpícím. Dr. Safran také vypráví, že Cassulo často dvakrát denně intervenoval u vlády a jednou plakal radostí, když zase vybojoval na Antonescuovi povolení. Cassulovy snahy měly takový úspěch, že nacistické panství v Rumunsku přežilo 250 000 Židů. Komu se zdá být toto velké číslo neuvěřitelné, ať si přečte obě díla od Theodora Laviho: *The Vatican's Endeavors on Behalf of Rumanian Jewry During the Second World War* a *Roumanian Jewry in World War II. Fight for Survival* – oba svazky v řadě *Yad Vashem Studies*.

27. září 1944, tři týdny po osvobození Rumunska, řekl Dr. Safran v jednom interview pro bukureštské noviny *Mantuirea*: „Po dlouhé dva roky, když už byla deportace rumunského židovstva rozhodnuta a měla být prováděna, nás zachraňovala vysoká mravní autorita nunciova... Byl tak vynikající, že se deportace nemohly konat... Byl to on, kdo dosáhl repatriace všech Židů z Transistrie, a zvláště pro židovské sirotky byl milujícím otcem.“

*Z Kirche heute 11/2012
přeložil -mp-*

Katechismus andělů (8)

Jsou andělé schopni úžasu?

Andělské bytosti nejsou vševědoucí. První list svatého Pavla Timotejovi (1 Tim 3,16) ujišťuje, že velké tajemství lásky (*magnum pietatis mysterium*) bylo zjeveno andělům; a v listě Efezským (Ef 3,9–10) říká svatý Pavel, že toto tajemství od prvopočátku držené vskrytu je skrze Církev přivedeno k poznání nebeským knížatům a mocnostem. A svatý Petr (1 Petr 1,12) nám je ukazuje „skloněně s touhou vidět“ (*in quem angeli desiderant prospicere*). Chování andělů je vylíčeno způsobem velmi živým; použité řecké slovo *parakypsaí* znamená: sklonit se pro pohled shora dolů. Andělé tedy touží dívat se. Je to na jejich inteligenci a vůli: nejsou jako Bůh čirý akt, jedině božství může být vysloveno naprosto celé, věčně, v jediném okamžiku: *tota simul*.

Pro anděly je třeba zachovat *předtím* a *potom*. Začali existovat. Teologové se všeobecně shodují v tom, že stvoření andělů započalo se stvořením vesmíru. Oni nejsou tak jako my vydáni poslušnosti vesmírného času, ale mají jinou dobu, která se nazývá *aevum*, dobu, která se neměří hodinami nebo hvězdným světem, ale poslušností svého vlastního vnitřního rytmu.

Je možné u andělů rozeznat pocity překvapení a dojetí?

Kardinál Journet se neobává zdůraznit tento „citový“ aspekt andělské psychologie: „Kdyby byli andělé viditelní a byli spojeni se zranitelným tělem schopným utrpení, mohli bychom něco pochopit z jejich rozrušení před Kristem umírajícím pro spásu lidí. Je to něžnost jejich lásky, která je ukázána na velkém Giottově Ukřižování, kde malí andělci poletují s kalichy kolem každé Ježíšovy rány na kříži, aby mlčenlivě zachytili každou kapku drahocenné krve.“

Není to však nízký antropomorfismus, přisuzovat andělům pocity překvapení nebo obdivu?

Pokušení antropomorfismu (spočívá v tom, že připisuje Bohu lidské způsoby) je méně závažné než pokušení redukující. Byl by to antropomorfismus, jestliže by-

chom řekli, že anděl má žízeň nebo že má hlad (pokud by to nebyla metafora), ale není nesprávné říci, že se anděl obdivuje nebo žasne, neboť to jsou přirozená hnutí ducha ve vztahu k Božím záležitostem. Proč váháme prokázat našim nebeským bratřím to, co jim prokazuje Písmo svaté? Myšlenka, že tyto obdivuhodné bytosti by byly schopny trást se radostí a úžasem, zdá se nám poněkud familiární; tihneme tak k tomu, naslouchat starým démonům racionalismu. Je však teologicky jisté, že mimo vidění Boha, v němž spočívá podstatná blaženost ráje, existuje jak u andělů, tak u vyvolených blaženost pří-

padková, odvislá od jejich vzájemných vztahů, kdy se každý raduje z blaha druhého. Andělé, kteří pozorují tvář Boží, nejsou jí vůbec oslňováni, jako je tomu u reflektoru, ale vstupují s nekonečnou slastí do radosti Boha: *Intra in gaudium Domini tui*. Tato radost je zároveň završením i překvapením: završením, poněvadž blaho je v souladu s povahou našeho úsilí; překvapením, poněvadž dalece překročí naše nejodvážnější tužby. Ve slávě, jako ve světě našeho pozemského života, se setkává božské s přirozeností, ale přesahuje ji, bere ji na sebe a překračuje, aniž by ničilo nejvznešenější a nejněžnější city lidského srdce (*gratia non tollit naturam sed perficit*). Jakým omylem je myslet na věčný život jako na život, kde „se nic neděje“, kde by byla jednota synonymem jednotvárnosti! U svatého Pavla se naopak říká, jaká je to pro anděly novina, *dozvědět se tajemství Kristovo!* Jestliže chceme pochopit něco z podstaty andělské psychologie, je třeba vydat se cestou analogie.

Co je to cesta analogie?

Je to způsob myšlení, který spočívá v položení vazby mezi dvěma zcela odlišnými skutečnostmi, mezi nimiž je něco společného, a toto něco společné nám dovoluje přejít od jedné reality ke druhé. Takto před vírou setnikovou vtělené Slovo, které ví všechno, které vládne světu

jediným úkonem své všemohoucnosti, v náhlém obdivu říká: „Opravdu, říkám vám, nenašel jsem tak velikou víru v Izraeli!“ Co se stalo? Vševědoucí se nechal ovládnout lidským citem obdivného úžasu před krásou prostého úkonu víry. Dobře, pomocí analogie tedy říkáme, že anděl, ačkoli dobře chápe skutečnost věci ve vidění tváří v tvář, ve světle Slova, může se

nicméně celé oddat obdivu a překvapení. Je to způsob odlišného poznání, objasněný svatým Augustinem a svatým Tomášem: *poznání ranní a poznání večerní*.

Je tedy v rozumu andělů poznání ranní a poznání večerní?

Svatý Tomáš, když připomíná obrazné slovní vyjádření svatého Augustina, tvrdí, že u andělů je poznání ranní a poznání večerní. Vysvětluje to tím, že to prvé, ranní, je poznání prvotního řádu věcí chápaných ve světle Božím, zatímco druhé poznání, které se nazývá večerním, je poznání stvořených bytostí, jak existují ve své vlastní přirozenosti.

Andělé skrze své vidění tváří v tvář kontemplují Slovo a „ideální“ skutečnost, kterou mají všechny věci ve Slově (stejně jako umělecké dílo může být poznáváno v myšlení umělce před jeho vytvořením ve viditelném světě a nezávisle od něho). Aby ilustroval tuto nauku o esencích dříve existujících v Bohu, svatý Augustin vysvětluje, že moudrost Boha v sobě obsahuje ideje všech bytostí ještě před jejich stvořením. „Vidíš zem,“ říká, „země je také v ideji; vidíš oblohu, také obloha je v ideji; vidíš slunce a měsíc, existují rovněž v ideji; ale ve své vnější realitě to jsou tělesa, zatímco v myslí Boží jsou životem.“ (*Tract. in Joan. 1,17*) „Skutečně“, upřesňuje svatý Tomáš, „ideje, které existují duchovním způsobem v moudrosti Boží a skrze které byly Slovem stvořeny skutečnosti, jsou životem“, neboť „všechno to, co je nějakým způsobem v Bohu, nejen žije, ale je samotným životem“ (*Super Joan.*, kap. 1, lect. 2). Následně – říká Charles Journet – andělé poznávají sestupným poznáním věci vycházející z Boha tak, jak jsou ony ve své vlastní jedinečné existenciální přirozenosti (*Connaissance et inconnaissance*

de Dieu, kap. 5). Jedná se o totéž poznání podle dvou různých způsobů.

Není tedy paradoxní koncipovat dvojí chápání věci u andělů?

Není to žádný paradox, protože tyto dva typy poznání jsou postaveny do dvou různých rovin: poznání ranní dovoluje andělům vidět ve Slově krásu stvoření; ale skrze poznání večerní poznávají věci konkrétní existující přirozenosti. Tak tedy..., dovolte mi, abych vám řekl: oni se nepřestali divit! Ano, Bůh stvořil ve vesmíru formy nejúžasnější různosti, krásu duchovních tvorů, jejich skutků lásky a jejich nepředvídatelných odpovědí na naléhavé prosby milosti, které vždy potěší Boží srdce. Proč tedy odmítáme svatým andělům vedle poznání, které mají o věcech ve světle Slova, možnost rozehrát celou škálu osobních citů, radost nejenom z obdivu, ale také z úžasu, také z nalézání, z chvění a z překypování veselím při pohledu na jediného hříšníka činícího pokání? Proč tedy váhat připustit možnost hry, která je formou nezištnosti těm, kteří jsou nejsvobodnější ze všech stvoření?

A navíc je nutno dodat, že oni, které Bůh stvořil v nevinnosti a jimž dal slávu v blaženosti, mají důvod žasnout nad výkupitelským utrpením, jedinou výsadou, které budou zbaveni. Proto výkupné utrpení našeho Pána při jeho umučení provází v ikonografii úžas andělů. Nanebevstoupení pak bude pro ně neslýchaný počátek: nějaké stvoření z bláta a krve, svatě lidství Slova, se najednou povznáší do jejich světa slávy, překračujíc vrcholy nejvyšší hierarchie.

Co tedy obdivují, je krása Božích plánů pro lidi, nekonečná šlechtnost a štědrost, kterou se neodvažovali předvídat, realizující ve vidění to, co my denně říkáme s vírou: *Deus, qui humanae substantiae dignitatem mirabiliter condidisti et mirabilibus reformasti...* („Bože, který jsi důstojnost lidské přirozenosti podivuhodně stvořil a podivuhodněji obnovil...“). Ve slově *mirabilibus* („podivuhodněji“) je celá příčina extáze andělů: když kontemplují Boží dílo, jsou celí bez sebe obdivem.

(Pokračování)

Přeložili ing. Antonín Džbáněk
a P. Štěpán M. Filip OP

O svolání II. vatikánského koncilu

Pozoruhodné podrobnosti týkající se zahájení II. vatikánského koncilu či přesněji jeho svolání papežem Janem XXIII. byly koncem loňského roku zveřejněny v knize *Pius XII. a koncil*, vydané nakladatelstvím Cantagalli. Poprvé zde souhrnně podaná historická fakta vystavují těžké zkoušky široce rozšířenou legendu o náhlém osvětlení dobrého papeže, který se k nemalému údivu, ne-li odporu kardinálů nedlouho po svém zvolení na Petrův stolec rozhodl oznámit svolání všeobecného církevního sněmu. Autoři zmíněné knihy přitom samozřejmě nijak neznevažují fakt, že koncil byl dílem Ducha Svatého v církvi, ale dokládají, že jeho svolání nebylo jenom výsledkem překvapivého rozhodnutí jednotlivce, jak to naznačují různí církevní historikové, nýbrž bylo předmětem důkladné diskuse ve vatikánských kruzích již dlouho předtím.

Již roku 1922 papež Pius XI. ve své první programové encyklice *Ubi arcano* těsně po svém zvolení oznámil úmysl svolat koncil a o rok později dokonce požádal o názor diecézní biskupy a kardinály celého světa, z nichž většina odpověděla kladně. Naléhavější však tehdy byla potřeba konkordátu a tím vyjasnění statutu Svatého stolce na mezinárodní scéně. Státní sekretář Pia XI., kardinál Pacelli, pozdější papež Pius XII., uvažoval hned po svém zvolení v roce 1939 o svolání koncilu, ale až po válce učinil konkrétní kroky, když 4. března 1948 pověřil kardinála Alfreda Ottavianiho z Posvátného officia zkoumáním této možnosti. Byla ustavena zvláštní přípravná komise a v knize je poprvé zveřejněna příslušná dokumentace chystaného koncilu, jehož příprava trvala do roku 1951. Pius XII. z různých po sobě jdoucích důvodů koncil nakonec nesvolal, ale texty jeho papežského magisteria jsou nikoli náhodou nejčastěji citovaným zdrojem dokumentů II. vatikánského koncilu. Protože na rozdíl od svého nástupce Jana XXIII. předvídal, že se konání koncilu protáhne na několik let, nechtěl diecéze ponechat

bez vedení v době, kdy se vzpamatovaly po válečných hrůzách. Problémem byly také technické obtíže spojené s realizací diskuse přibližně 2000 tehdejších církevních hodnostářů, což byl v dějinách koncilů dosud zcela nevidaný počet. Od roku 1954 se připojily také papežovy vážné zdravotní obtíže, které svolání koncilu definitivně znemožnily.

Po smrti papeže Pia XII. nastoupil koncem října roku 1958 papež Jan XXIII., kterého ještě na konkláve, den před jeho zvolením, navštívili kardinálové Ottaviani a Ruffini a rozmlouvali s ním o svém přesvědčení, že je zapotřebí svolat koncil. Papež Jan XXIII. potom až do onoho oficiálního oznámení, 25. ledna 1959, několikrát na toto téma s různými lidmi také mluvil.

Legenda o nenadálosti svolání koncilu má přitom paradoxně původ v duchovním deníku Jana XXIII., který v něm roku 1962 vypočítává přijaté milosti a o svém tehdejšími oznámení napsal, že je učinil „...aniž by o tom dříve přemýšlel a bez jakéhokoli svého předchozího záměru či představy“. Sdělení Jana XXIII. však může být chápáno poněkud hlouběji, než to učinili mnozí historikové, totiž jako přiznání toho, že sám podrobněji lidsky nepromyšlel důsledky takového kroku, ale přijal jej *simpliciter et confidenter* jako milost.

Svolání koncilu tedy bylo vyústěním působení Ducha Svatého v církvi, ale nebylo bleskem z jasného nebe, nýbrž mělo dlouhou prehistorii ve zodpovědné přípravě. Její podrobnosti zveřejněné ve zmíněné knize *Pius XII. a koncil* tak překvapivě dokreslují právě onu hermeneutiku kontinuity, v níž je třeba – podle Benedikta XVI. – nahlížet II. vatikánský koncil, a to na rozdíl od tzv. hermeneutiky přelomu, jež sugeruje, že tento koncil byl jakýmsi novým počátkem církve. Kontinuitu v církvi totiž zajišťuje Duch Svatý, a nikoli prchavé lidské nadšení.

Podle České sekce
Vatikánského rozhlasu

Na slovíčko

Nedávno proběhla sdělovacími prostředky zpráva, že další skupina anglikánů vstupuje v lednu letošního roku do plného společenství s nástupcem svatého Petra. Jedná se o část řeholní komunity jednoho z duchovních sloupů současného anglikánského církevního společenství. S matkou představenou odchází asi polovina sester. Následuje množství dalších věřících, kteří spolu se svými duchovními pastýři, mezi něž patří i bývalí anglikánští biskupové, opouštějí církevní společenství, které se pod heslem přizpůsobení tomuto světu vzdalo křesťanské morálky. Posledními kapkami, kterými začal přetékat pohár trpělivosti, bylo udělování tzv. biskupského svěcení ženám a tolerování aktivních homosexuálních svazků „biskupů“ a „kněží“, totiž duchovních vedoucích anglikánských či episkopálních diecézí a farností.

Anglikáni začali do plného společenství s Církví vstupovat již za předchozího pontifikátu, nyní ovšem otevřel Svatý otec Benedikt XVI. „brány dokořán“ vydáním apoštolské konstituce *Anglicanorum coetibus*, již umožňuje přestoupit do katolické církve jejich celým farnostem s tím, že si mohou ponechat zvláště liturgický poklad své tradice a vytvořit novou strukturu v Církvi, personální ordinariát, jenž umožňuje zachování či rozvinutí dosavadní organizační formy. Tak v posledních dvou letech vstupují pro věrnost Svatému otci nadšení noví věřící do Ordinariátu Panny Marie z Walsinghamu (pro Anglii, Wales a Skotsko), poslední rok do Ordinariátu Stolce svatého Petra (pro Spojené státy americké a Kanadu) a Matky Boží Jižního kříže (pro Austrálii a Tichomoří). Mnozí bývalí anglikánští duchovní žádají o formaci ke kněžství a jsou po ní svěceni na katolické kněze pro jednotlivé farnosti svého ordinariátu, se kterými většinou přešli do katolické církve. Spolu se svými farníky rozjímají a studují *Katechismus katolické církve* jako základní katechumenátní materiál k přijetí svátosti smíření, biřmování a prvního svatého přijímání.

Tento přerod vystihuje událost, kterou popisuje evangelium dnešní neděle, v němž líčí svatý evangelista Lukáš Ježíšovo vystoupení v nazaretské synagoze. Náš Pán do ní vstupuje, jak měl ve zvyku – jde na místo, kam patrně pravidelně chodíval. Přichází i dnes. On, Boží Logos, Slovo, povstane, aby předčítal. Podají mu prorocký svitek...

Ježíšovo vystoupení v nazaretské synagoze proto není obyčejnou synagogální „bohoslužbou slova“, při níž se očekává příchod Krista. On, Bůh „dnes“ v Ježíši z Nazareta přišel. „Dnes“ se naplnilo na něm všechno, co je v Písmu svatém Starého zákona o Mesiáši – o Kristu řečeno. „Dnes“ dokonce sám Pomazaný jako Boží Logos, Boží Syn uprostřed starozákonní synagogy hovoří o naplnění všech zásadních očekávání věřících v Něm. Víme, že starozákonní proroctví o Mesiáši podávají celou škálu jeho životních událostí, v nichž dominují ony přinášejíci spásu: ty sám náš Pán shrnuje ve třech proroctvích zachycených u tří evangelistů. „Mesiáš bude trpět...“ Ve slovech, jimiž božským způsobem v nazaretské synagoze „dnes“ vykládá, co je v lidském jazyku a ve Svatém písmu o něm řečeno, jsou tedy skryty všechny události – a především ony spásonosné – Zeleného čtvrtku, Velkého pátku, Bílé soboty a jitra Vzkříšení spolu s pozdvižením po Otcově pravici a sesláním Božího Ducha z tohoto místa Nejsvětější Trojice (jak se řecká teologie neostýchá nazývat nejposvátnější duchovní svět). Označení „dnes“ z tohoto důvodu zahrnuje celé posvátné dění spojené s vykupitelskou činností Ježíše Krista, našeho Spasitele.

Takto nechali vstoupit Ježíše zmrtvýchvstalého naši bratři a sestry z anglikánských farností do svého středu – do centra svých farností, svých jednotlivých společenství. Poznali v něm více než svého osobního Spasitele: poznali, že je přítomen ve svátostech Církve, že Velká noc a letniční dopoledne Seslání Ducha Svatého se zpřítomňují právě a jediné ve společenství apoštolské Církve, do jejíhož plného společenství proto – pro dosažení opravdovosti své víry – vstupují.

A nadto poznali základní kámen a východisko nového ekumenického hnutí papeže Benedikta XVI. Tím je apoštolská tradice. Víra, že Duch Svatý je od Ježíše Krista předáván Petrovi a od prvního papeže Petra na další apoštolské nástupce až k dnešnímu Svatému otci Benediktovi XVI. s oním nejvyšším darem charismatického duchovního rozlišování, svazování a rozvazování, jehož kdy lze ve svatodušní instituci dosáhnout – daru papežské neomylnosti. Jedná se tak o nejcharismatictější víru, vždyť při pohledu na dvoutisícileté dějiny papežství a Církve vidíme svatodušní zázraky na často velmi slabých a hříšných lidech.

Pro ty, kdo takto vstoupili do „své“ nazaretské synagogy, se otevírá cesta k hlášení evangelia. Liturgické texty Církve v době po slavnosti Epifanie a Křtu Páně klasicky nazývané obdobím nedělí po Zjevení Páně – „post Epiphaniam Domini“ – ukazují na činnosti Ježíše nesoucího radostnou zvěst do dalších míst, měst a synagog: Boží Syn, jenž se vtělil mocí Ducha Svatého v Nazaretě do života nejčistší Panny, přichází po křtu v řece Jordánu, po čtyřicetidenních-nočních exerciciích, v nichž ukázal své vítězství nad satanem, opět do Nazareta, aby „otevřel“ doširoka dveře – po svém vtělení, narození, epifanii, křtu a pokušení – novému církevnímu roku, zahájil novou éru, v níž židovská či nesvatostná křesťanská bohoslužba slova zažijí zdravý šok: sám Ježíš stane uprostřed shromáždění, On, Zmrtvýchvstalý, a řekne: „Duch Boží, Duch Páně mne pomazal, poslal mne...“, nyní na ně dechne a řekne: „Přijměte Ducha Svatého!“ – „Já vás posílám.“

Toto poslání přijali prostřednictvím papeže anglikáni a episkopální křesťané, někdy posměšně označovaní „smells and bells“ pro jejich lásku ke slavným liturgiím, na nichž nechybí ani kadidlo či gregoriánský chorál. Přijali nabídku Svatého otce Benedikta XVI., již otevřel cestu pro nefalšovaný ekumenismus: uvidět Ježíše zmrtvýchvstalého v nazaretské synagoze a současně uprostřed Církve – ve svatodušní apoštolské tradici – ve svátostech, které udělují a přijímají její nositelé v posvátné liturgii, jež nejvíce vede k obnově víry a jednoty Církve.

P. Oldřich

ZNOVU SE UČIT ŽASNOU NAD TAJEMSTVÍM VTĚLENÍ BOHA - dokončení ze str. 2

Chtěl bych nabídnout ještě třetí úva-
hu: fakt Vtělení Boha, který se stává člo-
věkem jako my, ukazuje neslýchaný reali-
smus božské lásky. Jednání Boha se totiž
neomezuje na slova, ba mohli bychom do-
konce říci, že se nespokojuje s mluvením,
nýbrž noří se do našich dějin a přijímá na
sebe námahu a tíži lidského života. Syn
Boží se skutečně stal člověkem, narodil
se z Marie Panny v určitém čase a místě,
v Betlémě za panování císaře Augusta,
když byl místodržitelem Kvirinius (srov.
Lk 2,1-2). Vyrostl v rodině, měl přátele,
zformoval skupinu učedníků, naučil apoš-
toly pokračovat ve svém poslání a běh svě-
ho pozemského života ukončil na kříži.
Tento způsob Božího jednání je mocným
podnětem k otázce o realismu naší víry,
jež nemá být limitována pocitovou sférou
a emocemi, ale má prostupovat konkré-
tnost našeho bytí, musí se dotýkat naše-
ho každodenního života a orientovat jej
také prakticky. Bůh se nezastavil u slov,
ale ukázal nám, jak žít, přímo sdílel na-
ši zkušenost s výjimkou hříchu. Katechi-
smus svatého Pia X., který někteří z nás
jako mladí studovali, podává ve své hut-
nosti na otázku „Co máme činit, aby-
chom žili podle Boha?“ následující odpo-
věď: „Abychom žili podle Boha, musíme
věřit pravdy, které zjevil, a dodržovat je-
ho příkázání s pomocí jeho milosti, které
se nám dostává prostřednictvím svátostí
a modlitby.“ Vira má zásadní aspekt, tý-
kající se nejenom myslí a srdce, ale celé-
ho našeho života.

Na závěr nabízím k zamyšlení posled-
ní prvek. Svatý Jan tvrdí, že Slovo, *Logos*
bylo na počátku u Boha a že všechno po-
vstalo skrze Slovo a nic z toho, co jest, ne-
povstalo bez Něho (srov. Jan 1,1-3). Evan-
gelista jasně naráží na příběh o stvoření
z prvních kapitol knihy Geneze, a vyklá-
dá jej ve světle Kristově. To je základní
kritérium křesťanského čtení Bible: Starý
a Nový zákon je třeba vždycky číst společ-
ně, a Nový zákon objasňuje hlubší smysl
toho Starého. Samo Slovo, které existuje
odevždy u Boha, je Bohem a skrze Něho
a vzhledem k Němu všechno bylo stvo-
řeno (srov. Kol 1,16-17), stalo se člově-
kem: Věčný a nekonečný Bůh se ponořil

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

2. čtení - 1 Kor 12,12-30

Bratři! Tělo je pouze jedno, i když má mno-
ho údů, ale všechny údy těla, přesto že je jich
mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je
tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme
byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo
- ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo
svobodní - všichni jsme byli napojeni jed-
ním Duchem.

Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu,
ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ru-
ka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tě-
lu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko,
a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu
patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde
by byl sluch? Kdyby celé tělo bylo jenom
sluch, kde by byl čich?

Takto však Bůh umístil každý z údů v těle, jak
sám chtěl. Kdyby všecko bylo jen jeden úd,
kam by se podělo tělo? Takto však je mno-
ho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy ne-
může říct ruce: „Nepotřebuji tě!“ nebo zase
hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdanlivě nejslab-
ší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům,
které na těle pokládáme za méně ušlechti-
lé, právě těm v oblékání projevujeme vět-
ší pečlivost, a údy, za které se stydíme, tím
slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé
takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo
tak, že se údům podřadnějším věnuje větší
pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale
aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý.
Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní
údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny
ostatní údy se s ním radují.

Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd.
Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misio-

náři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dá-
le mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdra-
vovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými
jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou
všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Ma-
jí všichni moc dělat zázraky? Mají všichni
dar uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umě-
jí všichni (ty řeči v neznámém jazyku pro-
nesené) vykládat?

Evangelium - Lk 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravo-
vání o událostech, které se dovršily mezi ná-
mi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od po-
čátku očitými svědky a služebníky Slova.
A tak, když jsem všechno od začátku dů-
kladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že
to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vy-
píšu; aby ses tak mohl přesvědčit o spolehli-
vosti té nauky, ve které jsi byl vyučen.

Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galile-
je, pověst o něm se roznesla po celém kraji.
Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi
chválili. Ježíš přišel také do Nazareta, kde
vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do
synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma).
Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji
a našel místo, kde stálo:

„Duch Páně je nade mnou, proto mě poma-
zal, poslal mě, abych přinesl chudým radost-
nou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění
a slepým navrácení zraku, abych propustil
zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milos-
tivé léto Páně.“

Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a use-
dl. A všichni v synagoze na něho upřeně hle-
děli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo
toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

do lidské konečnosti, do svého stvoření,
aby přivedl člověka a celé stvoření k Sobě.
Katechismus katolické církve praví: „První
stvoření nalézá svůj smysl a vrchol v no-
vém stvoření, v Kristu, jehož zář převyšuje
ono první.“ (čl. 349) Církevní otcové
přirovnávají Krista k Adamovi, a dokon-
ce jej nazývají „druhým Adamem“ či de-
finitivním Adamem, dokonalým obrazem
Boha. Vtělením Božího Syna nastává no-
vé stvoření, které dává úplnou odpověď
na otázku: „Kdo je člověk?“ Jedině v Je-
žíši se plně vyjevuje Boží plán s člově-
kem: On je definitivním člověkem podle
Boha. Druhý vatikánský koncil to proni-
kavě zdůrazňuje: „Je skutečností, že ta-
jemství člověka se opravdu vyjasňuje jen
v tajemství vtěleného Slova. ... Kristus, no-

vý Adam,... plně odhaluje člověka jemu sa-
mému a dává mu poznat vznešenost jeho
povolání.“ (*Gaudium et spes*, 22, in *KKC*
359) V onom dítěti, Božím Synu, které-
ho rozjímáme o Vánocích, můžeme roz-
poznat pravou tvář nejen Boha, ale i člo-
věka. A jediné otevřením se k působení
Jeho milosti a snahou Jej každodenně ná-
sledovat uskutečňujeme plán Boží s námi,
s každým z nás.

Drazí přátelé, v této době rozjímáme
obrovskou a podivuhodnou bohatost ta-
jemství Vtělení a nechme Pána, aby nás
stále více osvěcoval a přetvářel k obra-
zu svého Syna učiněného člověkem kvů-
li nám.

Preložil Milan Glaser SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Pondělí 28. 1. 2013: 6:05 Octava dies (704. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Pro vita mundi (15. díl): Vratislav Švéda **7:15** Učedníci a misionáři **7:45** Přejeme si... **8:00** Post Scriptum s P. Václavem Křížem **8:20** Národní kámen **9:00** Pastýř na čtunu **9:20** Putování modrou planetou: Guatemala **10:00** Cvrlikání: Petr Linhart **11:05** Sestry v akci **11:30** NOEkreace (167. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Johannes Brahms: Tragic overture d moll op. 81 **12:50** Klapka s... (54. díl): Pavlem Koničem **14:45** Octava dies (704. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:15** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Dvojediná láska (1. část) **16:00** Godzone magazín **16:30** Krkonošský národní park (5. díl) **16:45** Salesiánský magazín [P] **17:00** NOEparáda (201. díl) [L] **18:25** Sedmihlásky **18:30** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti [P] **18:40** Salesko **19:00** Hudební magazín Mezi pražci **19:40** Přejeme si... **20:00** Místo zvané domov **21:00** Na koberečku [P] **21:10** Žijeme mezi vámi **21:30** Doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK – Obnovitelná elektřina: Demystifikace **23:00** Octava dies (704. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Kulatý stůl: Bezdomovectví – problém dneška **1:05** Poslech Radia Proglas.

Úterý 29. 1. 2013: 6:05 Salesiánský magazín **6:20** Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc **7:20** Katedrála svatého Václava v Olomouci **7:45** Doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK – Obnovitelná elektřina: Demystifikace **9:20** Poselství svatých: František z Assisi **9:30** Octava dies (704. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:05** Outdoor Films s Romanem Vehovským (12. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (40. díl): Dechovka **12:35** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepče **12:55** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & Sv. Lujza de Marillac **13:45** Putování modrou planetou: Guatemala **14:25** Kulatý stůl: Bezdomovectví – problém dneška **16:00** Přejeme si... **16:15** Kněz zpívající reggae **16:30** Jak potkávat svět **17:55** Noeland (34. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **18:40** Hermie a ustrašený pavouk **19:10** NOEkreace (167. díl) **19:20** Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradišťa **19:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2013 [P] **20:00** Zambijský Bambo [P] **20:25** Bol som mimo: Branislav Škripek **21:40** Zambie: Řemesla Dona Boska **22:00** Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění [P] **22:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2013 **22:45** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (69. díl) **0:10** Post Scriptum s P. Václavem Křížem **0:30** Přejeme si... **0:45** Bubnování s Čtyřlístkem **1:00** Poslech Radia Proglas.

Středa 30. 1. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2013 **6:20** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Dvojediná láska (1. část) **7:00** NOEkreace (167. díl) **7:10** Žijeme mezi vámi **7:25** Trinidad a Tobago: Všichni vy žijzví, pojd'te **8:15**

Planetshakers **9:45** Zambijský Bambo **10:10** Zambie: Řemesla Dona Boska **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **11:40** Salesiánský magazín **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Místo zvané domov **13:05** Učedníci a misionáři **13:40** Post Scriptum s P. Václavem Křížem **14:00** Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 2. díl **14:45** Na koberečku **15:00** Poselství svatých: František z Assisi **15:10** Godzone magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2013 **16:00** NOEparáda (201. díl) **17:00** V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) **18:00** Octava dies (704. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **18:40** Sedmihlásky **19:05** Krkonošský národní park (5. díl) **19:20** Terra Santa News: 30. 1. 2013 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **20:45** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **21:00** P. Daniel Ange – Otec ho spatřil... [P] **22:05** Matka Markéta – maminka Dona Boska **23:25** NOEkreace (167. díl) **23:35** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **0:10** Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc **1:10** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 31. 1. 2013: 6:05 BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **6:20** Učedníci a misionáři **6:50** Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění **7:20** Platinové písničky (40. díl): Dechovka **7:50** Kulatý stůl: Bezdomovectví – problém dneška **9:20** Salesko **9:40** Don Bosco: světec, který skákal salta **10:20** Matka Markéta – maminka Dona Boska **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc **13:05** Terra Santa News: 30. 1. 2013 **13:30** Přejeme si... **13:45** Místo zvané domov **14:45** Sestry v akci **15:10** Princ, který si vybral Dona Boska **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2013 **16:15** Podobenství (3. díl): O pšenici a plevelu **16:45** Dana & Přátelé (3. díl) **17:15** Salesiáni v Brazílii [P] **17:30** Ars Vaticana (29. díl) [P] **17:40** NOEkreace (167. díl) **17:55** Hermie a ustrašený pavouk **18:25** Sedmihlásky **18:30** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. [P] **18:45** Princ, který si vybral Dona Boska **19:30** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **19:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2013 [P] **20:00** Don Bosco: světec, který skákal salta **20:35** Přesiel som hranicu **21:25** Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter v Orval, Belgie **22:30** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2013 **22:15** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem [P] **22:35** Outdoor Films s Romanem Vehovským (12. díl) **0:10** Přejeme si... **0:25** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2013 **0:40** Putování modrou planetou: Guatemala **1:15** Poslech Radia Proglas.

Pátek 1. 2. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2013 **6:20** NOEparáda (201. díl) **7:20** NOEkreace (167. díl) **7:30** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (68. díl) **8:55** Na koberečku

9:05 P. Daniel Ange – Otec ho spatřil... **10:10** Salesiánský magazín **10:25** Místo zvané domov **11:25** Krkonošský národní park (5. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Práce Charity v Mexiku **12:40** Světec dvou národů **13:10** Ars Vaticana (29. díl) **13:20** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **13:40** Johannes Brahms: Tragic overture d moll op. 81 **14:25** Dar z Medugorje **14:45** Trinidad a Tobago: Všichni vy žijzví, pojd'te **15:40** Otec Karel Tinka, SDB **16:00** V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) **16:50** Učedníci a misionáři **17:25** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2013 **17:40** Děti ulice **18:00** Zambijský Bambo **18:25** Sedmihlásky **18:30** OVCE.sk: Bez kožušeka **18:35** Hermieho zpívání **18:45** Žijeme mezi vámi **19:00** Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter v Orval, Belgie **19:30** Návštěvníci – sociální služby **19:45** Pohádka o valašských frgálových princeznách **20:00** Kulatý stůl: P. Josef Toufar, mučedník [L] **21:45** Na koberečku **22:00** Nedělní čtení: 4. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Terra Santa News: 30. 1. 2013 **23:05** Podobenství (3. díl): O pšenici a plevelu **23:35** Dana & Přátelé (3. díl) **0:10** Putování modrou planetou: Guatemala **0:45** Gavran **1:00** Poslech Radia Proglas.

Sobota 2. 2. 2013: 6:05 Pohádka o valašských frgálových princeznách **6:15** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem **6:35** Podobenství (3. díl): O pšenici a plevelu **7:05** Dana & Přátelé (3. díl) **7:35** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **7:50** Terra Santa News: 30. 1. 2013 **8:15** Noeland (34. díl) **8:45** Sedmihlásky **8:50** Hermie a ustrašený pavouk **9:25** NOEparáda (201. díl) **10:25** Godzone magazín **10:55** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (20. díl): Sobotní večerní vigílie II. část [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2013 **12:25** Nedělní čtení: 4. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění **13:45** Cvrlikání: Beata Bocek **14:55** NOEkreace (167. díl) **15:05** Cesta k domovu **15:25** Platinové písničky (40. díl): Dechovka **16:00** Pohádka o valašských frgálových princeznách **16:10** Pro vita mundi (17. díl): P. Stanislav Lekavý (1. díl) [P] **17:05** Zambijský Bambo **17:30** Mše svatá na Svátosti Uvedení Páně do chrámu [L] **19:15** Hudební magazín Mezi pražci [P] **20:00** Hlubinami vesmíru [P] **20:45** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša [P] **21:10** Putování modrou planetou: Chile a Patagonie **21:50** Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny [P] **22:20** Kněz zpívající reggae **22:35** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **22:45** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Dvojediná láska (1. část) **23:30** Večer chval: Jeden den & hosté **0:40** Salesko **1:00** Poslech Radia Proglas.

Neděle 3. 2. 2013: 6:15 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijzví, pojd'te **7:05** Ars Vaticana (29. díl) **7:15** Žijeme mezi vámi **7:30** Učedníci a misionáři **8:00** Cvrlikání: Beata Bocek **9:05** Už nikdy více Vidomegon **9:25** Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění **10:00** Doma jsem tam, kde se lidé mají rádi **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Vracov [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (41. díl): Dechovka **13:45** Cesta k andělu (58. díl): Jan Vodňanský **14:35** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **14:45** P. Daniel Ange – Otec ho spatřil... **15:45** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **16:10** NOEkreace (168. díl) [P] **16:20** Hermie a neposlusná včela Buzby **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (34. díl) **17:30** V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) **18:20** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (20. díl): Sobotní večerní vigílie II. část **19:30** Poselství svatých: Matka Tereza **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (705. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Má vlast: Bludov **21:35** Baroko na cestách Jiřího Sehnala **22:00** Zambijský Bambo **22:25** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **22:45** Děti ulice **23:00** Nedělní čtení: 4. neděle v mezidobí **23:30** Ars Vaticana (29. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Kněz zpívající reggae **1:10** Poslech Radia Proglas.

DUCHOVNÍ PROGRAMY A KURZY V EXERCIČNÍM DOMĚ NA SVATÉ HOŘE V ROCE 2013

Začátek	Konec	Název kursu	Exercitátor	Cena
13. 2. 2013 17.30 hodin	16. 2. 2013 13.00 hodin	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1200 Kč
20. 2. 2013 17.30 hodin	22. 2. 2013 13.00 hodin	Setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského	P. Michal Němeček	0 Kč
7. 3. 2013 17.30 hodin	10. 3. 2013 15.00 hodin	„Malé exercicie pro dospělé křesťanky a křesťany: Jak předějit zklamání v církvi“	P. Dr. Ondřej Salvet	1200 Kč
11. 4. 2013 17.30 hodin	14. 4. 2013 13.00 hodin	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
6. 5. 2013 17.00 hodin	10. 5. 2013 8.30 hodin	„Rozjímání se zakladateli řádů a kongregací“	P. Zdeněk Šilhánek, CSSR	1510 Kč
20. 5. 2013 17.30 hodin	24. 5. 2013 8.30 hodin	„Jak prohloubit svůj duchovní život“	P. Josef Michalčík, CSSR	1510 Kč
27. 5. 2013 17.30 hodin	31. 5. 2013 13.00 hodin	„Život z víry“	P. Jan Sokulski, CSSR	1600 Kč
20. 6. 2013 17.30 hodin	23. 6. 2013 13.00 hodin	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč

Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II – 591, e-mailem ex.dum@svata-hora.cz, nebo vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné zvou na Malý cyklus SPIRITUALITA PRO VŠEDNÍ DEN s P. Martinem Sedloněm OMI.

Termíny: první soboty s možností týdenních exercicií v březnu – dubnu: 2. přednáška cyklu **2. 2. 2013** • 3. přednáška cyklu **2. 3. 2013**. **Program:** 13.30–16.00 hod. promluva v domě Emauzi, 16.00 hod. zpívané klokotské hodinky, 16.30 hod. růženc, 17.00 hod. mše svatá.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Ph.D. Libora Serafima Halíka PROOCTVÍ PRAVOSLAVNÝCH SVATÝCH O DNEŠNÍ DOBĚ**, která se bude konat **v úterý 5. února 2013 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek Vás společně zvou na **HROMIČNÍ POUŤ MATEK do Šternberka**, která se uskuteční **v sobotu 2. února 2012** ve farním kostele Zvěstování Panny Marie a v kulturním domě ve Šternberku. **Program pouť:** 9.30 hod. modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.00 hod. mše svatá s darováním svíce a symbolickou obětí matek – hlavní celebrant Mons. Josef Nuzík, generální vikář olomoucké arcidiecéze • 12.30 hod. společný oběd (z vlastních zásob), po něm přednáška otce biskupa Mons. Josefa Hrdličky na téma „Rok víry a Rok Eucharistie“ • 14.30 hod. adorace a prosba za děti před Nejsvětější svátostí • 15.00 hod. závěrečné požehnání a zakončení pouti. Svíce k oběti si budete moci zakoupit při příchodu do kostela. Nebude se vydávat oběd, proto si, prosím, vezměte s sebou vlastní jídlo! Káva, čaj a min. voda bude zajištěna. Účastnický poplatek za odpolední program v kulturním domě činí 50 Kč. **Maminky, které se zúčastní programu, přihlašte se nejpozději do 28. ledna 2013 na adresu:** Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01, tel. 731 621 117 nebo 605 707 877, e-mail: farasterberk@seznam.cz.

PŘEHLED AKCÍ V LORETĚ V RUMBURKU V ROCE 2013

(1. část)

• VÝSTAVY V AMBITU

Do 2. 2. – Betlémy dětí z mateřských a základních škol z Rumburku a okolí.

6. 2. – 22. 3. – Poutní místa Šluknovska – česko-německá výstava o šesti poutních místech Šluknovského výběžku ve fotografiích Jiřího Stejskala.

26. 3. – 31. 5. – Drobné sakrální památky Šluknovského výběžku a Horní Lužice, devadesát křížků a kapliček v přiběžích a fotografiích. Vernisáž česko-německé putovní výstavy 26. 3. 2013. Více na www.muzeum.varnsdorf.cz.

• KULTURNÍ AKCE

29. 1., 18.00–19.00 hod. – zimní večerní prohlídky Lorety při svíčkách – komentovaná setkání s historií za doprovodu duchovních písní.

Duben – říjen – expozice církevního umění Šluknovska, slavnostní otevření expozice ve vstupní budově Lorety v dubnu 2013. Komentované prohlídky expozice s průvodcem.

17. 5., 20.00–23.00 hod. – Loretánská noc 2013 – hudební vystoupení, výtvarné dílny pro děti a čtení regionálních pověstí. Pořádá se v rámci Festivalu muzejních nocí 2013.

• CÍRKEVNÍ AKCE

Od 29. 1. 2013 každé poslední úterý v měsíci **od 15.00 hod.** mše svatá v loretánské kapli.

3. 8., 10.00–17.00 hod. – odpustková církevní slavnost Porciunkule, pouť k Panně Marii Andělské, výstava fotografií a koncert vážné hudby.

14. 9., od 17.00 hod. – pobožnost na Svatých schodech.

Kvasice (okres Kroměříž), 2. února 2013 – HROMIČNÍ BOHOSLUŽBA MATEK ve farním kostele. Program: 10.00 sv. růženc a modlitby matek • 10.30 mše svatá a žehnání svící • 11.30 adorace a prosba za děti • 12.00 požehnání a zakončení. Poté posezení na faře. Srdečně zvou matky i ostatní. Srdečně zve farnost s P. Petrem a místní Hnutí modliteb matek.

Liturgická čtení

Neděle 27. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Neh 8,2–4a.5–6.8–10

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

2. čt.: 1 Kor 12,12–30

Ev.: Lk 1,1–4; 4,14–21

Slovo na den: Duch Páně je nade mnou.

Pondělí 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 9,15.24–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)

Ev.: Mk 3,22–30

Slovo na den: Tvrdili: „Je posedlý.“

Úterý 29. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,1–10

Ž 40(39),2+4ab.7–8a.10.11

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 3,31–35

Slovo na den: Moji příbuzní!

Středa 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,11–18

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)

Ev.: Mk 4,1–20

Slovo na den: Vzešlo, rostlo a přineslo užitek.

Čtvrtek 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 10,19–25

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Mk 4,21–25

Slovo na den: Nic není utajené.

Pátek 1. 2. – ferie

1. čt.: Žid 10,32–39

Ž 37(36),3–4.5–6.23–24.39–40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mk 4,26–34

Slovo na den: Ať spí, nebo je vzhůru, semeno klíč a roste.

Sobota 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4 nebo Žid 2,14–18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22–40

Slovo na den: Moje oči viděly tvou spásu.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. LEDNA – 2. ÚNORA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 1.		PO 28. 1.		ÚT 29. 1.		ST 30. 1.		ČT 31. 1.		PÁ 1. 2.		SO 2. 2.			
Antifona	1028	1148	1734	1953	1060	1181	1075	1197	1722	1941	1106	1230	1296	1438		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1734	1953	1061	1181	1076	1197	1723	1941	1107	1231	1296	1438		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1297	1439		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1735	1954	1065	1186	1079	1201	1724	1942	1111	1235	1297	1439		
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1292	1433	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1111	1235	1297	1439		
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1111	1236	1297	1439		
Závěrečná modlitba	690	779	1292	1433	1065	1187	1080	1202	1293	1434	1112	1236	1298	1440		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1298	1440		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1299	1441		
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1298	1440		
Nešpory:																
SO 26. 1.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1736	1955	1071	1192	1085	1208	1727	1946	1117	1242	1300	1442
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1300	1442
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1300	1443
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1737	1956	1074	1195	1089	1212	1730	1949	1120	1246	1302	1445
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1292	1433	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1121	1246	1303	1445
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1121	1246	1303	1445
Záv. modlitba	690	779	690	779	1292	1433	1075	1196	1090	1213	1293	1434	1122	1247	1298	1440
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉNA KE CTI NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE NA PŘÍMLUVU MATKY MARIE ELEKTY OD JEŽÍŠE, OCD (1605-1663)

Sestavily sestry bosé karmelitky z Karmelu sv. Josefa v Praze

Text novény obsahuje citáty dopisů, které matce Marii Elektě psali její duchovní vůdcové do Vidně, Grazu a Prahy. V závěru brožurky je připojen stručný přehled nejdůležitějších dat ze života matky Marie Elekty a bosých karmelitek až do současnosti.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A6, 48 stran, 29 Kč

co jsou a kam patří v celku lidských potenci a schopností - to je také obsahem tohoto svazku.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 260 stran, 290 Kč

KATOLICKÁ CÍRKEV V ČESKÉ REPUBLICE

Text a redakce ČBK

Stručný přehled o životě, práci a organizační struktuře římskokatolické církve v České republice.

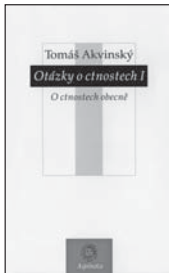
Karmelitánské nakladatelství
pro Českou biskupskou konferenci
Brož., 210x210 mm, 76 stran, 95 Kč

OTÁZKY O CTNOSTECH I • O CTNOSTECH OBECNĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, poznámky a úvod Tomáš Machula

Jednou z nejpracovanějších oblastí filosofie a teologie sv. Tomáše Akvinského je bezpochyby etika. Po Aristotelově vzoru Tomáš rozvíjí „vědu o dobrém životě“ na základě ctností. Etika pro něj tedy neznamená pouze probírání zákonů nebo teorií. Je to plně praktická disciplína, která má vést člověka k reálné změně k lepšímu. K nejvýznamnějším Tomášovým spisům o etice patří - kromě komentáře k Aristotelově etice a rozsáhlé střední části Teologické sumy - komplex pěti diskutovaných otázek o ctnostech, *Quaestiones disputatae de virtutibus*. První otázka se zabývá ctnostmi obecně, tedy tím,

CD - TEXTY

NA PRAHU NOVÉ ÉRY

Mons. Aldo Gregori

Na počátku 3. tisíciletí se zdá, že lidstvo se dostalo do moci satanovy a je jim vedeno k nenapravitelné pohromě. Dokáží lidé tváří v tvář hrozícímu nebezpečí změnit směr své cesty, získat opět vzájemnou důvěru a znovu najít vytouženou cestu k míru? Kniha A. Gregoriho je pokusem o odpověď na tyto a další znepokojivé otázky dneška. Text knihy je nyní k dispozici na CD ve formátu PDF (392 stran).

Matice cyrilometodějská s. r. o.
1x CD, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.